

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **Bc. J. G.**, bytem B., B. 2619/16, proti žalovanému: **Národní bezpečnostní úřad**, Na Popelce 2/16, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí ředitele Národního bezpečnostního úřadu ze dne 23.5.2012, č.j. 119/2012-NBÚ/07-OP,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d ň ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí ředitele Národního bezpečnostního úřadu (dále jen „rozkladový orgán“ nebo „ředitel NBÚ“) blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Národního bezpečnostního úřadu („NBÚ“ nebo „Úřad“) ze dne 8.2.2012, č.j. 10719/2012-NBÚ/P o nevydání osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení „Tajné“ a současně bylo potvrzeno napadené rozhodnutí o nevydání osvědčení.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí rozkladový orgán nejprve konstatoval, že bezpečnostní řízení, které bylo zahájeno na základě žádosti účastníka řízení o vydání osvědčení stupně utajení „Tajné“ dne 16. 12. 2010, vyústilo v závěr NBÚ, že účastník řízení nesplňuje podmínku bezpečnostní spolehlivosti podle § 12 odst. 1 písm. d) zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“), neboť u něho shledal bezpečnostní riziko podle § 14 odst. 3 písm. d) zákona, tj. chování, které může mít vliv na důvěryhodnost nebo ovlivnitelnost účastníka řízení a může ovlivnit jeho schopnost utajovat informace. Dle NBÚ spočívá bezpečnostní riziko v opakovaném porušení právních předpisů účastníkem řízení, a to v přestupcích, kdy u účastníka řízení byl zjištěn alkohol v míře větší než malé (řízení

motorových vozidel pod vlivem alkoholu v letech 1998 a 2003) a v opuštění pracoviště bez svolení nadřízeného (v letech 1997 a 2011).

Úřad z pohledu ust. § 14 odst. 6 zákona konstatoval, že účastník řízení jednal stejným nezodpovědným způsobem opakovaně, ať již při řízení motorových vozidel pod vlivem alkoholu, tak i při plnění služebních povinností. Neschopnost účastníka řízení převzít odpovědnost za své protiprávní jednání se odrazila i při pohovoru, kdy účelově uvedené protiprávní jednání bagatelizuje nebo opětovně nabízí jiné vysvětlení události, byť bylo jeho zavinění prokázáno (řízení pod vlivem alkoholu), nebo přímo popírá své dřívější vyjádření (v rozhodnutí o odvolání proti kázeňskému trestu je uvedeno, že účastník řízení měl v kontextu odpovědi usoudit, že jej nadřízený uvolnil, ale při pohovoru u NBÚ přímo sdělil, že mu to bylo výslovně řečeno). Tento účelový přístup se zjevnou snahou odvrátit pozornost NBÚ od protiprávních jednání, svědčí o nedostatku jakékoliv sebereflexe účastníka řízení v případě jeho selhání. NBÚ protiprávní jednání účastníka řízení nepovažuje za řadu „ojedinělých excesů“, ale za souvislý a stále přítomný projev jeho nezodpovědného chování, který lze s velkou mírou pravděpodobnosti očekávat i v budoucnu, tedy již s případným dopadem na ochranu utajovaných informací.

Poté ředitel NBÚ konstatoval, že proti rozhodnutí NBÚ podal účastník řízení rozklad (námitky jsou obdobné námitkám žalobním pozn. soudu), který byl předložen rozkladové komisi. Usnesením ze dne 25.4.2012 navrhla rozkladová komise dle § 131 odst. 4 zákona rozklad zamítnout, neboť shodně s NBÚ u účastníka řízení konstatovala výskyt bezpečnostního rizika podle § 14 odst. 3 písm. d) zákona.

Rozkladový orgán poté uvedl zjištění, která vyplývají ze spisového materiálu:

- z *úředního záznamu o prostudování personálního spisu účastníka řízení ze dne 6.9.2011 a připojených příloh*, že účastník řízení byl přijat do služebního poměru příslušníka Policie ČR v lednu 1994. V srpnu 1994 byl kázeňsky potrestán písemnou důtkou za porušení základních povinností policisty (řádně nezpracoval přestupkový spis). Další kázeňský trest - písemná důtka byla účastníku řízení udělena v lednu 1995, když pochybil při objasňování spisu. V průběžném hodnocení roku 1996 je konstatováno zlepšení, uděleny dvě finanční odměny. V roce 1997 byla udělena písemná důtka za to, že jako dozorčí stálé služby předčasně ukončil svůj výkon služby bez předchozího oznámení vedoucímu oddělení a jeho zástupci. Na konci roku 1999 byl účastník řízení povýšen do hodnosti nadpraporčíka, průběžné hodnocení je kladné. V listopadu 2003 byl služební poměr účastníka řízení ukončen pro úmyslné porušení služební přísahy zvláště závažným způsobem; propuštění ze služebního poměru souvisí s dopravní nehodou způsobenou účastníkem řízení. V odůvodnění rozhodnutí se mj. uvádí, že účastník řízení se při šetření dopustil vícenásobného nečestného jednání spočívajícího v uvádění nepravdivých údajů o okolnostech nehody s cílem zakrýt a zmařit objektivní šetření dopravní nehody. Podstatné bylo zjištění, že při šetření dopravní nehody byla provedena dechová zkouška, která byla pozitivní s výsledkem 2,05 promile alkoholu v krvi, přičemž účastník řízení se v rámci lékařského vyšetření odmítl podrobit odběru krve nebo moči ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Odvolání účastníka řízení proti rozhodnutí o propuštění bylo rozhodnutím policejního prezidenta zamítnuto;

- z *zprávy současného zaměstnavatele, tj. Armády ČR ze dne 30.9.2011*, že účastník řízení je hodnocen vesměs kladně. Zpráva uvádí i skutečnost, že účastník řízení byl toho roku kázeňsky trestán výstrahou pro nezodpovědný výkon služby za svévolné opuštění jednotky bez vědomí velitele. Z odůvodnění rozhodnutí ze dne 4.7.2011, č.j. 20-14/2011-7935 vyplývá, že účastník řízení se při projednání vytýkaného jednání k věci vyjádřil tak, že si přesně nepamatuje obsah odpovědi zastupujícího velitele na jeho dotaz ohledně dřívějšího uvolnění ze zaměstnání, ale z kontextu usoudil, že jej uvolnil. V rozhodnutí je rovněž uvedeno, že

účastník řízení spáchal uvedený skutek dle vlastního úsudku bez jakéhokoliv zavinění cizí osoby, k němu se sám přiznal při projednání a skutek mu byl prokázán;

- *ze sdělení Městského úřadu Břeclav, odboru dopravy, konkrétně výpisu z evidenční karty řidiče a záznamu přestupků*, že účastník řízení byl trestán za přestupek spáchaný v říjnu 1998, kdy porušil povinnost řidiče podrobit se na výzvu příslušníka vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou; v této věci byl vysloven trest zákazu řízení na dobu 2 let a účastníkovi řízení byl jako policistovi uložen kázeňský trest. Další přestupek účastník řízení spáchal v září 2003 - způsobil dopravní nehodu, když nepřizpůsobil rychlost jízdy, přičemž porušil svou povinnost řidiče podrobit se v případě pozitivního zjištění při dechové zkoušce na výzvu policisty i lékařskému vyšetření s odběrem krve nebo moči ke zjištění, není-li ovlivněn alkoholem; v této věci mu byl vysloven trest zákazu řízení na dobu 2 let a rovněž mu byla uložena pokuta ve výši 14 000,- Kč. V roce 2007 se dopustil dalších přestupků v dopravě, a to v březnu, kdy šlo o nedovolené parkování na vyhrazeném parkovišti, a v květnu, kdy šlo o překročení povolené rychlosti; za oba přestupky mu byla uložena peněžitá sankce;

- k dopravní nehodě způsobené účastníkem řízení v roce 2003 z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 10. 2005, sp. zn. 57 Ca 63/2004 a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 9. 2006, sp. zn. 2 As 27/2006, že účastník řízení byl ve správním řízení uznán vinným ze spáchání přestupku na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu a přestupku na úseku ochrany před alkoholismem, jinými toxikomaniemi, a že dne 21. 9. 2003 okolo 00:20 hod. řídil osobní motorové vozidlo a způsobil dopravní nehodu vlivem nepřizpůsobení rychlosti jízdy vozidla, svým schopnostem a dopravně technickému stavu pozemní komunikace. Při šetření dopravní nehody byla provedena dechová zkouška, která byla pozitivní s výsledkem 2,05 alkoholu v krvi. Účastník řízení se podrobil pouze klinickému lékařskému vyšetření; odběru krve nebo moči ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, se odmítl podrobit s odůvodněním, že nebyl účastníkem nehody.

Ředitel NBÚ dále uvedl, že účastník řízení předkládal a dosud předkládá svou verzi skutkového příběhu, že k dopravní nehodě došlo 20. 9. 2003 ve večerních hodinách, zhruba po 20:00 hod. večer, a to v důsledku závady na vozidle. Po dopravní nehodě odešel do místa svého trvalého bydliště, kde společně s manželkou vypil alkoholické nápoje (nejprve nespecifikované, později uvedl, že šlo o víno) a poté se vrátil do místa dopravní nehody, aby vozidlo odtlačil. Zákonnost a věcná správnost rozhodnutí správních orgánů (rozhodnutí Městského úřadu Břeclav ze dne 28. 5. 2004 a rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 25. 8. 2004) byla následně posuzována v rámci žaloby správními soudy, a to nejprve Krajským soudem v Brně, který žalobu účastníka řízení zamítl, a poté Nejvyšší správní soud zamítl jako nedůvodnou podanou kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Brně. V odůvodnění rozsudku ze dne 1. 9. 2006, sp. zn. 2 As 27/2006 Nejvyšší správní soud mj. uvedl, že „... opakující se stěžovatelovy (zde účastník řízení) argumenty byly i podle názoru tohoto soudu zcela přesvědčivě vyvráceny žalovaným i krajským soudem, nemají oporu v právním řádu a jsou zjevně účelové. Verze, kterou mají podpořit, je očividně nepravděpodobná. Není však nutno výslovně rozebírat nepravděpodobnost a iracionalitu jednání, jež stěžovatel podsouvá sám sobě, tedy toho, že by – tehdy navíc příslušník Policie ČR - zareagoval na nehodu svého vozidla tím, že by odešel od automobilu domů, tam v rozrušení požil litr a až litr a půl bílého vína a teprve potom se rozhodl, že by bylo vhodné k automobilu se vrátit, zabezpečit jej a popřípadě se pokusit odtlačit na parkoviště buď sám, nebo za pomoci známých, kteří v půlnoční době půjdou náhodou kolem ...“.

Následně rozkladový orgán konstatoval, že *při pohovoru účastník řízení:*

- k důvodům svého odchodu ze služebního poměru příslušníka policie v souvislosti s dopravní nehodou v roce 2003 setrval na své verzi okolností dopravní nehody, tedy že po nehodě doma s manželkou požil alkoholické nápoje (cca 1 až 1,5 litru vína), telefonicky kontaktoval bratrance a jeho kamaráda, které požádal o pomoc při odtažení vozidla, asi po hodině a půl šli vozidlo odtlačit, přičemž při této manipulaci s autem přijela policie. Policisté provedli orientační dechovou zkoušku, ač jim říkal, že alkohol požil až po nehodě, přičemž bylo naměřeno cca 2,05 promile alkoholu v krvi. Odmítl kontrolní odběr krve nebo moči, neboť se necítil vinen;
- k přestupku v roce 1999 řešenému za jízdu pod vlivem alkoholu, že mu při dechové zkoušce bylo naměřeno 1,1 promile alkoholu v krvi. Byl na lékařském vyšetření, ale odběr biologického materiálu odmítl s tím, že v den spáchání přestupku byl ohlásit odcizení mobilního telefonu na policii. Při této příležitosti mu kamarád přivezl z opravy vozidlo a zaparkoval jej před policejní služebnou. Předchozího dne do pozdních hodin požíval alkoholické nápoje a domníval se, že není již ovlivněn alkoholem;
- ke kázeňským trestům, že v roce 2011 mu byl udělen kázeňský trest - písemná výtka pro nezodpovědný výkon služby. Ráno se domluvil se zastupujícím velitelem o opuštění pracoviště o hodinu dříve, ten mu to ústně povolil a on tedy odešel o hodinu dříve. Na nástupu ho zastupující velitel hledal s tím, že se již nepamatuje na to, že by účastníka řízení pustil. V této věci se necítí být vinen a dodal, že bez dovolení by nikdy ze zaměstnání dříve neodešel.
- k otázce, zda by chtěl cokoli dodat, že *„Jedině k těm případům, kde jsem byl řešen v přestupkovém řízení v souvislosti s užíváním alkoholu, za které se stydím. K takovému lehkovážnému jednání už nedojde. Při přijímacím řízení do Armády ČR byla při pohovoru přítomna i armádní psycholožka, se kterou jsem tyto skutečnosti probíral, kde jsem uvedl, že nikdy k takovému jednání nedojde a taktéž v minulých letech k takovému jednání nedošlo. Při kontrolním měření Vojenskou policií v měsíci srpnu 2011 nebyla u mě zjištěna přítomnost alkoholu.“*

Po zvážení všech okolností dospěl ředitel NBÚ k závěru, že postup NBÚ byl v souladu se zákonem a NBÚ si pro své rozhodnutí opatřil dostatek podkladových materiálů a zjištěné skutečnosti správně vyhodnotil.

Bezpečnostní riziko ředitel NBÚ shledává v opakovaném porušení právních předpisů účastníkem řízení, konkrétně v přestupcích, kdy se jako řidič motorového vozidla po pozitivní dechové zkoušce na přítomnost alkoholu na výzvu policisty odmítl podrobit lékařskému vyšetření s odběrem krve nebo moči ke zjištění, není-li ovlivněn alkoholem, tedy porušil povinnost řidiče podrobit se vyšetření, která je mu stanovena zákonem. Ředitel NBÚ zdůraznil, že škodlivý následek takového jednání spočívá v nerespektování pokynu policejního orgánu a tím narušení řádného výkonu činnosti policejního orgánu v rámci šetření činu při provozu na pozemních komunikacích. Pokud je totiž orientační dechová zkouška pozitivní, pak není spolehlivějšího způsobu, jak vyvrátit jakékoliv pochybnosti, tj. podstoupit podrobnější vyšetření. Důvody, které vedou řidiče k odmítnutí takového vyšetření, mohou být různé, avšak nejčastějším důvodem je právě snaha vyhnout se přesnějšímu určení množství alkoholu v krvi a tím i určení míry ovlivnění alkoholem, které eventuálně pak může posunout řešení případu z roviny správního trestání do roviny trestání podle trestního zákona.

Ohledně přestupku spáchaného v roce 1999 ředitel NBÚ konstatoval, že účastník řízení přiznal tzv. zbytkový alkohol, kdy předchozího dne požíval alkoholické nápoje. Ředitel NBÚ k tomu dodal, že pokud byla účastníku řízení v rámci dechové zkoušky ještě v poledne následujícího dne naměřena hodnota 1,1 g/kg alkoholu, nabízí se celá řada otázek, např. kdy účastník řízení alkohol naposledy konzumoval, z jak vysoké hodnoty alkoholu klesal a zda vůbec se účastník řízení, když do vozu nastupoval a vyjel do provozu, zabýval tím, zda nemůže ještě být alkoholem ovlivněn.

Ohledně přestupku spáchaného v roce 2003, kdy účastník řízení tvrdil, že alkohol konzumoval až po nehodě, dospěl ředitel NBÚ k závěru, že s ohledem na materiály založené ve spise se nelze přiklonit k verzi uváděné účastníkem řízení (viz závěry zjištěné orgány moci výkonné i soudní).

Skutečnost, že účastník řízení řídil pod vlivem alkoholu, považuje ředitel NBÚ z obecného hlediska za nežádoucí a nebezpečné jednání. Z hlediska bezpečnostní spolehlivosti jednání účastníka řízení, který v podstatě zmařil možnost, aby se buď vyloučila, či potvrdila přítomnost alkoholu, však shledal ředitel NBÚ rozhodným způsob, jakým se obhajoval, za ryze účelový. Závažnost jednání podtrhuje skutečnost, že se vytýkaných jednání dopustil jako policista (i když mimo službu). Pro jednání, které v roce 2004 služební orgán označil za „nečestné“ a účastníka řízení pro ně propustil ze služebního poměru příslušníka Policie ČR, shledal ředitel NBÚ adekvátní výraz „nedůvěryhodné“ a „mající vliv na důvěryhodnost účastníka řízení“. Ředitel NBÚ dodal, že účastník řízení svým jednáním zmařil možnost ověřit skutečný stav věci, a oslabil tak důkazní pozici státních orgánů činných ve správním popř. trestním řízení, pro případ řízení o vydání osvědčení však tímto svému postavení neprospěl.

Za součást bezpečnostního rizika shledal ředitel NBÚ rovněž opakované jednání účastníka řízení, za které byl kázeňsky řešen, a to v roce 1997, kdy jako dozorčí stálé služby předčasně ukončil svůj výkon služby bez předchozího oznámení vedoucímu oddělení a jeho zástupci, a dále v roce 2011, kdy svévolně opustil jednotku bez vědomí velitele. Jde o opakované jednání, i když časový odstup mezi jednotlivými porušeními kázně je poněkud delší. I v tomto případě účastník řízení buď předkládá NBÚ svou verzi, opět zamlžuje, nebo jeho vyjádření svědčí o nedostatku sebereflexe.

Ředitel NBÚ uzavřel, že výše uvedená zjištění ve svém souhrnu svědčí o tom, že účastník řízení v rozhodné době 15 let opakovaně jednal stejným nezodpovědným způsobem, přičemž své jednání zkresluje a bagatelizuje. Ředitel NBÚ se ztotožnil s prvostupňovým orgánem, že protiprávní jednání účastníka řízení nelze považovat „řadu ojedinělých excesů“, ale za souvislý a stále přítomný projev jeho nezodpovědného chování. Ředitel NBÚ zdůraznil, že se jedná o účelové jednání a tento rys chování účastníka řízení považuje ve vztahu k plnění povinností k ochraně utajovaných informací za nebezpečný, neboť při nakládání s utajovanými informacemi může docházet k situacím vyžadujícím „rychlý a přímý postoj k řešení situace“. Výše popsané chování má bezesporu vliv na důvěryhodnost účastníka řízení, přičemž NBÚ shledal, že nemá jistotu, že účastník řízení bude odpovědně přistupovat k povinnostem ukládaným zákonem i v případě nakládání s utajovanými informacemi. V konečném důsledku je takové jednání ve svém souhrnu způsobilé významně ovlivnit schopnost poskytovat požadovanou ochranu utajovaným informacím, k nimž by mohl mít jako držitel osvědčení přístup. Ředitel NBÚ přitom zdůraznil, že NBÚ při ochraně utajovaných informací plní především preventivní roli, a proto obavy z případného budoucího selhání účastníka jsou na místě.

Poté se rozkladový orgán vypořádal s jednotlivými rozkladovými námitkami účastníka řízení.

Žalobce tvrdí v žalobě, že napadená rozhodnutí správních orgánů jsou v rozporu se zákonem a své námitky vyjádřil v následujících žalobních bodech:

Do *prvního žalobního bodu* lze zahrnout procesní námitky žalobce, neboť žalobce namítá, že mu nebyla dána možnost seznámit se s obsazením rozkladové komise, popř. se

před komisí osobně hájit. Dále žalobce namítá, že prvostupňové rozhodnutí neobsahovalo řádné poučení, konkrétně údaj o nabytí právní účinnosti. Tato informace je pro žalobce důležitá vzhledem k jeho zaměstnavateli. V souvislosti s uvedeným poukázal žalobce na skutečnost, že v případě chybného poučení umožňuje zákon podat odvolání v tříměsíční lhůtě.

Ve druhém žalobním bodu žalobce namítá, že ačkoliv se žalovaný měl v souladu se zákonem zabývat jeho jednáním za posledních 15 let, v odůvodnění uvedl i kázeňské tresty, které mu byly uloženy před rokem 1995.

Dále žalobce konstatuje, že za posledních 15 let s ním byly řešeny 4 dopravní přestupky a 2 kázeňské přestupky.

Blíže žalobce uvádí, že pokud jde o dopravní přestupky, týkaly se špatného parkování a překročení rychlosti v obci do 10 km/h. V letech 1998 a 2003 byl uznán vinným z přestupků v řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu, přičemž v roce 2003 podal dovolání k soudu, avšak neuspěl. Žalobce poukázal na skutečnost, že v tomto případě proti němu svědčila jediná svědkyně, která se u nehody nehlásila a byla policií nalezena 2 dny po události; žalobce se dodnes s výsledkem soudního řízení neztotožnil, což nepokládá však za nedostatek sebereflexe, jak uvádí NBÚ, nýbrž se u něj jedná o snahu o spravedlnost. Snahou žalobce je znovu požádat o otevření případu. Obdobně odpovídal i před NBÚ, avšak NBÚ vyhodnotil jeho chování jako nezodpovědné. Pokud jde o kázeňské přestupky, žalobce uvedl, že v roce 1997 jako dozorčí útvaru policie nemohl bez fyzického předání služby nastupujícímu dozorčímu, tedy písemností, služebny a zejména zbraní a střeliva, opustit pracoviště. Obdobně se odehrál i případ v roce 2011, kdy žalobce jako velitel čtyř nemohl s 20 podřízenými bez svolení opustit pracoviště. Dle žalobce se jednalo o chybnou komunikaci mezi ním a jeho nadřízeným; k odvolání mu byl trest snížen. Žalobce podal k situaci vyjádření, avšak NBÚ označil jeho chování za nezodpovědný přístup a nedostatek sebereflexe.

Ve třetím žalobním bodu namítá žalobce, že NBÚ bezdůvodně předjímá porušení něčeho, co se nikdy nestalo. Od roku 1987 dosud, s výjimkou let 2004 - 2007 žalobce pracoval v různých bezpečnostních sborech a služebních poměrech a jako policista byl ve funkcích dozorčí útvaru a velitel směny; v současnosti pracuje u Armády ČR jako velitel čtyř. V těchto sborech pracoval vždy s citlivými informacemi, ať už v registrech obyvatel, motorových vozidel, plánování tras doprovodů transportu s jadernými palivy či jiných. V současné době pracuje s informacemi armády u dělostřelectva a nikdy u něho nebyl zjištěn žádný únik utajovaných nebo jiných informací. Žalobce má za to, že pokud by u něho převyšovaly negativní vlastnosti, nemohl by zastávat výše uvedené funkce a vést podřízené. Žalobce přitom upozornil na skutečnost, že u armády má ve službě dozorčího taktéž v podřízení uskladnění zbraní, byl na několika cvičeních, kde na jeho povel je řízena ostrá střelba z kanónových houfnic a jakékoliv pochybení z jeho strany jako velitele může mít fatální následky včetně vážných zranění či ztrát na životech nebo majetku. Žalobce má za to, že kladná hodnocení z jednotlivých zaměstnání převyšují jeho ojedinělá kázeňsko-přestupková jednání.

V závěrečném čtvrtém žalobním bodu tvrdí žalobce, že neporušuje žádnou podmínku stanovenou zákonem pro udělení osvědčení. Žalobce poukázal na napadené rozhodnutí, kde je výslovně uvedeno, že nebyla shledána závažná a opakovaná činnost proti zájmům České republiky, ani úmyslné porušení právních předpisů, na jehož základě může nastat újma zájmům České republiky. Žalobce proto nerozumí tomu, že bylo u něj shledáno bezpečnostní riziko.

Dále žalobce odkazuje na závěr napadeného rozhodnutí s tím, že předmětné přestupky či kázeňské pochybení byly nesprávně podřazeny pod ust. § 14 odst. 2 písm. d) zákona. Žalobce zdůraznil, že mezi přestupky nebo kázeňskými pochybeními není přímá souvislost ve vztahu k jeho schopnosti ovlivnit utajované skutečnosti, a proto nelze dospět k závěru, že není důvěryhodný, neboť jinak by nemohl zastávat výše uvedené funkce.

Závěrem žalobce dodal, že ačkoliv není hrdý na svá pochybení v minulosti, nyní se snaží, aby se v budoucnu neopakovala.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby a poté se vyjádřil k jednotlivým námitkám:

- *k námitce, že NBÚ uvedla kázeňské tresty, které byly žalobci uloženy před rokem 1995, že sice v odůvodnění byly uvedeny určité skutečnosti vyplývající z personálního spisu žalobce, avšak k těmto skutečnostem nebylo při hodnocení bezpečnostních rizik přihlíženo; šlo o prostý popis zjištěných skutečností. Jako součást bezpečnostního rizika bylo první z časového hlediska hodnoceno jednání žalobce z roku 1997 (žalobci byla udělena písemná důtka za to, že jako dozorčí stálé služby předčasně ukončil svůj výkon služby bez předchozího oznámení vedoucímu oddělení nebo jeho zástupci). Vzhledem k podání žádosti dne 16. prosince 2010 byla dodržena patnáctiletá lhůta;*

- *k námitce chybějícího poučení o účincích podaného rozkladu, že neuvedení skutečnosti o odkladném účinku rozkladu není porušením zákona. Pokud jde o účinky rozhodnutí vůči zaměstnavateli žalobce, rozhodnutí se nedoručuje zaměstnavateli, žalovaný pouze zaměstnavateli zasílá informaci o tom, že rozhodnutí o nevydání osvědčení se stalo vykonatelným;*

- *k námitce, že žalobce neměl možnost se seznámit s obsazením rozkladové komise, popř. se osobně hájit, že rozkladová komise je poradním orgánem ředitele a její jednání je neveřejné;*

- *k popisu přestupkového a kázeňského řízení žalobce, že uvedené přestupky nejsou součástí shledaného bezpečnostního rizika, a proto jsou námitky proti nim irelevantní. To, co je žalobci připisováno k tíži, je jízda automobilem pod vlivem návykové látky, nepodrobení se vyšetření krve a tím zmaření možnosti ověřit skutečný stav věci, zkreslování a zamlžování faktů. Pokud jde o kázeňská potrestání pro neodpovědný výkon služby, žalobci je vytýkáno jednak jednání samo a jednak způsob, jakým o něm před NBÚ hovořil. Jde o opakované porušení právních předpisů v rozhodné době patnácti let zpětně od podání žádosti; v obou případech jde o nerespektování stejné povinnosti. Vzhledem k tomu, jakým způsobem se žalobce vyjadřuje ke své přestupkové činnosti a kázeňským pochybením, dospěl NBÚ k závěru o nezodpovědném chování žalobce, o jeho nedostatečné sebereflexi;*

- *k námitce o bezdůvodném předjímání situace, poukázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.1.2009, č.j. 5 As 44/2006-47, který se týká vymezení pojmu rizika,*

- *k námitkám v souvislosti s „bezproblémovým plněním služebních povinností“, svěřením důležitých úkolů a kladným hodnocením zaměstnavatelů, že NBÚ hodnotí chování a jednání žalobce dle zákona a kritériím zákona žalobce nevyhovuje. Vytýkané jednání má vliv na důvěryhodnost žalobce a NBÚ nemá jistotu, že žalobce bude odpovědně přistupovat k povinnostem ukládaným zákonem i v případě nakládání s utajovanými informacemi;*

- *k námitce, že odůvodnění rozhodnutí je opřeno pouze o porušování předpisů, ačkoliv je současně uvedeno, že NBÚ a ani jeho ředitel neshledali u žalobce závažnou a opakovanou činnost proti zájmům České republiky ani úmyslné porušení předpisů, že však bylo shledáno bezpečnostní riziko podle § 14 odst. 3 písm. d) zákona spočívající v chování, které má vliv na důvěryhodnost žalobce a může mít vliv na schopnost utajovat informace, a to konkrétně v opakovaném porušování právních předpisů a v postoji k tomuto svému jednání. Chování, které je žalobci vytýkáno, však nedosahuje intenzity ve smyslu § 2 odst. b) zákona, tzn., že*

porušení právních předpisů není takového charakteru, že by na jeho základě mohla nastat újma zájmu České republiky, tedy ani nejde o bezpečnostní riziko dle § 14 odst. 2 písm. a) zákona, ani o bezpečnostní riziko dle § 14 odst. 3 písm. c) zákona;

- *k námitce, že žalovaný uvedl, že předmětné přestupky či kázeňská opatření byly správně podřazeny pod § 14 odst. 2 písm. d) zákona, tedy že odkázal na ustanovení, které žalobce v zákoně nenalezl, že v tomto případě jde o chybu v psaní a správně mělo být uvedeno § 14 odst. 3 písm. d) zákona;*

- *k namítané absenci přímé souvislosti mezi přestupky a kázeňskými pochybeními a tím, zda je žalobce důvěryhodný, že vydání osvědčení je mimořádným oprávněním, které NBÚ udělí toliko tomu subjektu, který splňuje všechny podmínky stanovené zákonem pro seznamování se s utajovanými informacemi.*

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

K projednání věci nařídil soud jednání, které se konalo dne 8. října 2014. Žalobce setrval na všech důvodech uvedených v žalobě a žalovaný s poukazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby.

Soud zamítl návrh na provedení důkazu listinami vztahujícími se ke kázeňským trestům a k služebnímu hodnocení žalobce pro nadbytečnost, neboť dospěl k závěru, že listiny se týkají přestupku, který nebyl posuzován v rámci bezpečnostního rizika (týká se kázeňského trestu před r. 1995), nebo hodnocení žalobce zaměstnavatelem, přičemž předložená hodnocení nemohla vyvrátit závěr žalovaného, následně i soudu o existenci bezpečnostního rizika zjištěného u žalobce (viz dále).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle § 14 odst. 1 zákona podmínku bezpečnostní spolehlivosti splňuje fyzická osoba, u níž není zjištěno bezpečnostní riziko. Podle § 14 odst. 3 písm. d) zákona za bezpečnostní riziko lze považovat chování, které má vliv na důvěryhodnost nebo ovlivnitelnost osoby a může ovlivňovat její schopnost utajovat informace.

Podle § 14 odst. 6 zákona při posuzování, zda skutečnost uvedená v § 14 odst. 3 zákona je bezpečnostním rizikem, se přihlíží k tomu, do jaké míry může ovlivnit schopnost utajovat informace, v době jejího výskytu, k jejímu rozsahu, charakteru a k chování fyzické osoby v rozhodném období podle § 14 odst. 4 zákona.

Podle § 14 odst. 4 zákona se bezpečnostní rizika uvedená v § 14 odst. 3 písm. b) až i) zákona v případě podání žádosti pro stupeň utajení „Tajné“ zjišťují 15 let zpětně od podání této žádosti nebo za období od 15 let věku, podle toho, které je kratší.

V daném případě byl žalobce na základě žádosti podané dne 16. 12. 2010 podroben bezpečnostní prověrce pro styk s utajovanými skutečnostmi pro stupeň utajení „Tajné“. Pojem „riziko“ v sobě zahrnuje určitou obavu, nebezpečí, možnost škody, ohrožení. Pojem bezpečnostního rizika je tedy nutno vykládat tak, že shromážděné podklady se vyhodnocují ve

vztahu k eventuální možnosti bezpečnostního rizika, což znamená, že pro závěr o bezpečnostní nespolehlivosti postačuje již samotné podezření z existence bezpečnostních rizik.

Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, přístup k utajovaným informacím umožňuje stát s ohledem na bezpečnostní zájmy pouze omezenému okruhu osob, u nichž s ohledem na důležitost utajovaných informací vyžaduje splnění zákonem stanovených podmínek. Vydání osvědčení pro styk s utajovanými informacemi určité osobě je přiznáním mimořádného oprávnění a záleží výlučně na správním orgánu, aby na základě a v mezích zákonného zmocnění a v rámci správního uvážení posoudil, zda toto zvláštní oprávnění navrhované osobě přizná, či nikoli (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 6 As 14/2006 – 81, publikovaný pod č. 1168/2007 Sb. NSS).

V projednávané věci neshledal NBÚ žalobce osobou bezpečnostně spolehlivou a nevydal mu proto osvědčení pro styk s utajovanými skutečnostmi pro stupeň utajení „Tajné“, uvedený závěr byl potvrzen ředitelem NBÚ.

Nesouhlas žalobce s napadenými rozhodnutími vyjádřený v žalobcem vznesených námitkách shledal soud nedůvodným z následujících důvodů:

Nejprve se soud zabýval procesními námitkami.

K námitce týkající se postupu správních orgánů v rámci rozkladového řízení, kdy žalobce konkrétně namítá, že *mu nebyla dána možnost seznámit se s obsazením rozkladové komise, popř. se před komisí osobně hájit*, soud ze správního spisu ověřil, že po podání rozkladu žalobcem předložil NBÚ se svým stanoviskem spis rozkladovému orgánu, včetně doplnění rozkladu ze dne 13. 3. 2012. Poté podala písemné stanovisko k rozkladu žalobce rozkladová komise, která dne 25. 4. 2012 vydala usnesení č.j. 97/2012-NBÚ/07-OP, v němž navrhla řediteli NBÚ, aby podaný rozklad zamítl a napadené rozhodnutí o nevydání osvědčení fyzické osoby potvrdil. V odůvodnění usnesení mj. rozkladová komise připomenula, že není cílem NBÚ zkoumat všechny kladné stránky dosavadního života účastníka řízení, jelikož je bráno za samozřejmé, že u osoby žádající o vydání osvědčení budou kladné stránky výrazně převyšovat, cílem prováděného řízení je naopak zjistit a posoudit negativní okolnosti v životě a jednání účastníka řízení, které by mohly mít vliv na jeho bezpečnostní spolehlivost. Rozkladová komise dospěla k závěru, že v tomto případě se NBÚ správně zabýval zejména zjištěným jednáním spočívajícím v porušování právních a služebních předpisů, přičemž v souladu se zákonem tato jednání posuzoval 15 let do minulosti. Následně dne 23.5.2012 vydal ředitel NBÚ napadené rozhodnutí č.j. 119/2012-NBÚ/07-OP.

Podle § 152 odst. 3 správního řádu *návrh na rozhodnutí podle odstavce 2 předkládá ministři nebo vedoucímu jiného ústředního správního úřadu rozkladová komise. Rozkladová komise má nejméně 5 členů. Předsedu a ostatní členy rozkladové komise jmenuje ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu. Většinu členů rozkladové komise tvoří odborníci, kteří nejsou zaměstnanci zařazení do ústředního správního úřadu. Ustanovení § 14 a 134 platí obdobně s tím, že rozkladová komise může jednat a přijímat usnesení v nejméně pětičlenných senátech a že většina přítomných členů musí být odborníci, kteří nejsou zaměstnanci ústředního správního úřadu.*

V § 14 odst. 1 správního řádu je zavedena legislativní zkratka „úřední osoba“ pro každou osobu bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu.

V § 15 odst. 2 správního řádu pak je zavedena legislativní zkratka „oprávněná úřední osoba“ pro úřední osoby, které v řízení provádějí úkony správního orgánu a jsou k tomu oprávněné podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu.

Tím, že členové rozkladové komise přijímají usnesení, kterým navrhuje ministru nebo vedoucímu jiného ústředního správního úřadu rozhodnutí o rozkladu, se bezprostředně podílejí na výkonu pravomoci správního orgánu (ministerstva nebo jiného ústředního správního úřadu), byť návrh rozkladové komise není pro ministra (vedoucího jiného ústředního správního úřadu) závazný. Členové rozkladové komise provádějící v řízení úkony správního orgánu (zejména příprava návrhu rozhodnutí o rozkladu) pak jsou oprávněnými úředními osobami. Členové rozkladové komise jsou jmenováni ministrem nebo vedoucím jiného ústředního správního úřadu.

Podle § 15 odst. 4 věty první správního řádu pak platí, že *o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje* (zvýraznění provedl zdejší soud). Z uvedeného tak jednoznačně plyne, že o tom, které osoby jsou členy rozkladové komise, je správní orgán povinen informovat účastníka řízení jen tehdy, pokud o to účastník řízení požádá. Z obsahu správního spisu není patrné (a ostatně žalobce to v žalobě ani netvrdí), že by žalobce požádal správní orgán o informaci o složení rozkladové komise. Žalovaný (potažmo ředitel žalovaného) se tedy v posuzované věci tím, že z vlastní iniciativy neinformoval žalobce o složení rozkladové komise, vady řízení nedopustil.

Vzhledem ke skutečnosti, že jednání rozkladové komise je neveřejné (§ 134 odst. 1 správního řádu), nelze ani úspěšně namítat porušení povinnosti správního orgánu se před komisí osobně hájit, když zákon takovou povinnost správnímu orgánu neukládá. Lze dodat, že rozkladový orgán postupoval i v souladu s ust. § 131 odst. 6 zákona, neboť vydal napadené rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě 3 měsíců ode dne doručení rozkladu (dne 7. 3. 2012).

Dále se soud zabýval námitkou žalobce, že *prvostupňové rozhodnutí neobsahovalo řádné poučení*, konkrétně údaj o nabytí právní účinnosti. Námitkou míří žalobce proti poučení obsaženému v rozhodnutí NBÚ ze dne 8.2.2012, č.j. 10719/2012-NBÚ/P. Soud ověřil, že rozhodnutí NBÚ obsahuje poučení: „Proti tomuto rozhodnutí lze podle § 125 a § 126 zákona podat k Úřadu rozklad, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. O rozkladu rozhoduje podle § 128 nebo 129 odst. 1 zákona Úřad. Není-li důvod k tomuto postupu, rozhoduje o rozkladu podle § 130 odst. 1 a § 131 zákona ředitel Úřadu, a to na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad nelze podat podle § 127 odst. 3 zákona jen proti odůvodnění rozhodnutí.“

Danou otázku řeší ust. § 122 a 123 zákona, která upravují náležitosti rozhodnutí, právní moc a vykonatelnost rozhodnutí. Podle § 122 odst. 1 zákona věty první a druhé se rozhodnutí se vydává v písemné podobě a obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníka řízení. Vykonatelnost rozhodnutí doručeného účastníku řízení, který je fyzickou osobou, oznámí Úřad neprodleně odpovědné osobě tohoto účastníka. Podle § 122 odst. 4 zákona v poučení uvede, zda je možné proti rozhodnutí podat rozklad, v jaké lhůtě, od kterého dne se tato lhůta počítá, kdo rozhoduje o rozkladu, ke komu se podává, a skutečnost, že rozklad nemá odkladný účinek. Podle ust. § 123 odst. 3 zákona je rozhodnutí vykonatelné, jestliže je v právní moci nebo jestliže bylo doručeno a rozklad proti němu nemá odkladný účinek.

V daném případě došlo na základě žádosti žalobce k nevydání osvědčení, proto neuvedení skutečnosti o odkladném účinku rozkladu v poučení napadeného rozhodnutí je v souladu se zákonem, neboť není žádná skutečnost, která by v důsledku podaného rozkladu měla být odkládána. Potvrzením o vykonatelnosti rozhodnutí bylo možno v daném případě opatřit rozhodnutí až po proběhlém rozkladovém řízení.

Namítá-li žalobce, že mu jde o účinky rozhodnutí vůči jeho zaměstnavateli, pak soud uvádí, že zákon neukládá správnímu orgánu povinnost doručovat rozhodnutí zaměstnavateli, nýbrž má povinnost doručit rozhodnutí žadateli, který v případě nesouhlasu pokračuje v řízení zahájeném na základě své žádosti. Soud uzavírá, že poučení uvedené v rozhodnutí Úřadu neshledal chybné.

Ve druhém žalobním bodu předně žalobce namítá, že žalovaný se měl v souladu se zákonem zabývat jeho jednáním za posledních 15 let, avšak přesto v odůvodnění uvedl i kázeňské tresty, které mu byly uloženy před rokem 1995.

Soud ověřil ze správního spisu, že jeho součástí je *i úřední záznam o prostudování personálního spisu účastníka řízení ze dne 6.9.2011, včetně připojených příloh*, jenž obsahuje mj. údaj, že účastník řízení byl přijat do služebního poměru příslušníka Policie ČR v lednu 1994 a že v srpnu tohoto roku byl kázeňsky potrestán písemnou důtkou pro nedostatky v práci a v lednu 1995 mu byl uložen další kázeňský trest, tj. písemná důtka, když pochybil při objasňování spisu. Tyto skutečnosti byly NBÚ následně uvedeny i v jeho rozhodnutí na str. 2 mezi údaji obsaženými v personálním spise a zopakovány i v rozhodnutí ředitele NBÚ na str. 6 napadeného rozhodnutí.

Ačkoliv lze souhlasit s žalobcem, že tyto údaje o kázeňském potrestání žalobce neměly být v napadených rozhodnutích vůbec uváděny s ohledem na lhůtu 15 let danou ust. § 14 odst. 4 zákona (žádost byla podána 16. 12. 2010), přesto soud nepřistoupil z tohoto důvodu ke zrušení napadených rozhodnutí, neboť podstatnou je v daném případě skutečnost, že uvedená kázeňská potrestání žalobce nevedla správní orgány k závěrům učiněným v napadených rozhodnutích, jinými slovy, správními orgány nebyla tato kázeňsky řešená porušení povinností žalobce hodnocena jako skutečnost, z níž bylo vycházeno při posuzování bezpečnostních rizik, což vyplývá z té části rozhodnutí, kde správní orgány konkretizovaly, v čem spatřují u žalobce bezpečnostní riziko.

NBÚ se posouzením bezpečnostního rizika u žalobce zabýval na str. 3 rozhodnutí, kde mj. uvedl, že v chování účastníka řízení shledal naplnění skutkové podstaty bezpečnostního rizika podle § 14 odst. 3 písm. d) zákona, tedy chování, které spočívá v opakovaném porušení právních předpisů účastníkem řízení, konkrétně v přestupcích, v nichž byl u účastníka řízení zjištěn alkohol v míře větší než malé (řízení motorových vozidel pod vlivem alkoholu v letech 1998 a 2003) a v opuštění pracoviště bez svolení nadřízeného (v letech 1997 a 2011). Tato porušení představují ve svém souhrnu neodpovědný a ledabylý přístup k dodržování zákonem stanovených povinností ze strany účastníka řízení, který může ovlivnit i jeho schopnost utajovat informace.

Rozkladový orgán upřesnil na str. 8 rozhodnutí, že bezpečnostní riziko vyplývá ze skutečnosti, že účastník řízení jako řidič motorového vozidla po pozitivní dechové zkoušce na přítomnost alkoholu se na výzvu policisty odmítl podrobit lékařskému vyšetření s odběrem krve nebo moči ke zjištění, není-li ovlivněn alkoholem, tedy porušil povinnost řidiče podrobit se vyšetření, která je stanovena zákonem, tedy nerespektoval pokyn policejního orgánu a tím narušil řádný výkon činnosti policejního orgánu v rámci šetření činu při provozu na pozemních komunikacích. Z hlediska bezpečnostní spolehlivosti lze jednání účastníka řízení, který svým chováním zmařil možnost, aby se buď vyloučila či potvrdila přítomnost alkoholu, shledat za ryze účelové a jeho závažnost podtrhuje skutečnost, že se vytýkaných jednání dopustil jako policista (i když mimo službu). Za součást bezpečnostního rizika shledal ředitel

NBÚ rovněž opakované jednání účastníka řízení, za které byl kázeňsky řešen, a to v roce 1997, kdy jako dozorčí stálé služby předčasně ukončil svůj výkon služby bez předchozího oznámení vedoucímu oddělení a jeho zástupci, a dále v roce 2011, kdy svévolně opustil jednotku bez vědomí velitele. Ve vztahu ke zjištěnému bezpečnostnímu riziku dospěl rozkladový orgán k závěru, že protiprávní jednání účastníka řízení nelze považovat „řadu ojedinělých excesů“, ale za souvislý a stále přítomný projev jeho nezodpovědného chování, že se jedná o účelové jednání a tento rys chování účastníka řízení považuje ve vztahu k plnění povinností k ochraně utajovaných informací za nebezpečný, neboť při nakládání s utajovanými informacemi může docházet k situacím vyžadujícím „rychlý a přímý postoj k řešení situace“.

Městský soud v Praze se s tímto názorem ztotožňuje, neboť má za to, že skutečnosti zjistitelné z listin obsažených ve správním spise odůvodňují závěr o tom, že žalobce nesplňuje podmínku bezpečnostní spolehlivosti (§ 14 odst. 3 písm. d) zákona). Uvedené vyplývá z výše popsané koncepce bezpečnostního rizika a jeho naplnění konkrétními skutečnostmi v souzené věci.

V další části žaloby konstatuje žalobce, že za posledních 15 let s ním byly řešeny 4 dopravní přestupky a 2 kázeňské přestupky, k jejichž šetření uvádí své výhrady a vyjadřuje nesouhlas s jejich posouzením v rámci správního a i soudního řízení.

Ve vztahu k námitkám, které se vztahují k dopravním přestupkům, zejména ke skutečnosti, že žalobce byl v letech 1998 a 2003 uznán vinným z přestupků řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu, soud konstatuje, že správní spis obsahuje nejen rozhodnutí ředitele PČR Správy Jihomoravského kraje ve věcech služebního poměru č. 1956, ze dne 4. 11. 2003 potvrzené rozhodnutím policejního prezidenta ve věcech služebního poměru č. 69 ze dne 24. 2. 2004, jímž bylo odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí zamítnuto, ale i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 9. 2006, č.j. 2 As 27/2006-98. V těchto dokumentech jsou popsána podrobně skutková zjištění i právní závěry týkající se dopravní nehody žalobce v roce 2003, která vyústila v rozhodnutí Městského úřadu Břeclav, odboru správních věcí a dopravy ze dne 28.5.2004, č.j. OSVD 16-2/2004, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniiemi podle § 30 odst. 1 písm. i bodu 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a dále přestupku na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu dle § 22 odst. 1 písm. f) tohoto zákona. Jak bylo již upozorněno rozkladovým orgánem, argumenty žalobce byly přesvědčivě vyvráceny žalovaným správním orgánem i krajským soudem, nemají oporu v právním řádu a jsou zjevně účelové.

Je na místě uvést, že předmětem bezpečnostního řízení není přezkoumávat a vést řízení vztahující se k jednotlivým podkladům shromážděným ve spise, nýbrž vyhodnotit jednotlivé podklady ve vztahu k existenci možného bezpečnostního rizika. Právě takto byly i jednotlivé skutečnosti vyplývající z uvedených podkladů (týkajících se jednání účastníka) v rámci prošetřování dopravních přestupků posouzeny. Totéž lze vztáhnout i na posouzení zjištěných kázeňských přestupků žalobce.

K závěrům správních orgánů o nedostatku sebereflexe žalobce lze dodat, že z výpovědi žalobce v průběhu pohovoru uskutečněného dne 19.10.2011 mj. vyplývá, že žalobce své jednání týkající se dopravních přestupků, při nichž mu bylo zjištěno požití alkoholických nápojů, či kázeňských přestupků, vysvětluje tak, že sám sebe staví do pozice toho, kdo byl uznán vinným ze spáchání přestupků pouze dílem náhody či nedorozumění, aniž by vnímal a přijal skutečnost, že jeho verze skutkových okolností byla již podrobena zkoumání jeho obrany v rámci proběhlých správních řízení, včetně soudního řízení. V tomto smyslu se soud ztotožňuje se závěrem o jeho nedostatečné sebereflexi, neboť stanovisko

žalobce setrvávajícího na vlastní verzi událostí, navzdory zjištěním získaným na základě obsáhlého důkazního řízení provedeného v rámci správních řízení, včetně soudního, nelze vyhodnotit jinak, než jako účelové podání událostí ve prospěch žalobce, a nikoli jako další podnět ke konfrontaci s dalšími důkazy shromážděnými v bezpečnostním řízení, jak v žalobě uvádí žalobce.

Ve třetím žalobním bodu namítá žalobce, že NBÚ bezdůvodně předjímá porušení něčeho, co se nikdy nestalo a poukazuje na skutečnost, že se osvědčil již v různých bezpečnostních sborech a služebních poměrech s tím, že pokud by u něho převyšovaly negativní vlastnosti, nemohl by zastávat výše uvedené funkce a vést podřízené. Žalobce má za to, že v jeho případě kladná hodnocení z jednotlivých zaměstnání převyšují jeho ojedinělá kázeňsko-přestupková jednání.

V uvedených námitkách opomíjí žalobce skutečnost, na kterou již poukázala rozkladová komise, a sice, že cílem bezpečnostního řízení je především zjistit a posoudit negativní okolnosti v životě a jednání účastníka řízení, které by mohly mít vliv na jeho bezpečnostní spolehlivost.

Lze dodat, že bezpečnostní řízení se vztahuje na všechny oblasti života prověřované osoby, neboť je třeba posoudit, zda prověřovaná osoba splňuje podmínky pro vydání osvědčení. Při posuzování bezpečnostního rizika se přihlíží ke všem okolnostem naznačujícím, že chování fyzické osoby má vliv na její důvěryhodnost nebo ovlivnitelnost, a tyto se hodnotí jednotlivě i ve svém souhrnu. Tvrzení žalobce, že byly opomenuty skutečnosti svědčící v jeho prospěch, tedy že žalobce se již dlouhodobě osvědčil v různých bezpečnostních sborech a služebních poměrech, nemůže vyvrátit skutečnosti zjištěné a adekvátně posouzené správními orgány v bezpečnostním řízení. NBÚ se nemůže při shromažďování podkladů pro vydání napadeného rozhodnutí omezit toliko na zjištění, že žalobce je dlouholetým pracovníkem bezpečnostních sborů a z této skutečnosti vydedukovat schopnost utajování informací, nýbrž povinností NBÚ je zjistit všechny okolnosti naznačující, že chování fyzické osoby má vliv na její důvěryhodnost nebo její ovlivnitelnost.

Přístup žalobce k porušení jeho povinností, tak jak byl popsán výše a shledán bezpečnostním rizikem, patří nepochybně mezi okolnosti, jež mohou ovlivnit motivaci jeho jednání.

V závěrečném čtvrtém žalobním bodu tvrdí žalobce, že neporušuje žádnou podmínku stanovenou zákonem pro udělení osvědčení a přitom poukazuje na napadené rozhodnutí, kde je výslovně uvedeno, že nebyla shledána závažná a opakovaná činnost proti zájmům České republiky, ani úmyslné porušení právních předpisů, na jehož základě může nastat újma zájmům České republiky, nerozumí tedy tomu, že bylo u něj shledáno bezpečnostní riziko.

Ve vztahu k této námitce je třeba vyjít z ust. § 14 zákona, které vymezuje podmínky bezpečnostní spolehlivosti. Dle § 14 odst. 2 písm. a) zákona je bezpečnostním rizikem závažná nebo opakovaná činnost proti zájmům České republiky.

V daném případě z napadených rozhodnutí vyplývá, že správní orgány sice u žalobce shledaly bezpečnostní riziko dle § 14 odst. 3 písm. d) zákona (str. 3 první odst. rozhodnutí Úřadu), avšak nikoli dle § 14 odst. 2 písm. a) zákona, a proto rozkladový orgán uvedl na str. 10 ve třetím odstavci napadeného rozhodnutí, že „*V jednání, jež je účastníku řízení vytýkáno, jsme Úřad ani já závažnou a opakovanou činnost proti zájmům České republiky, ani úmyslné porušení předpisů, na jehož základě může nastat újma zájmům České republiky, neshledali, a to vzhledem k intenzitě předmětného jednání a druhu chráněného zájmu.*“ Následuje věta:

„Předmětné přestupky, či kázeňská pochybení byly Úřadem správně podřazeny pod § 14 odst. 2 písm. d) zákona.“ Žalobce správně sice poukazuje v žalobě, že je zde uvedeno nesprávné ustanovení (§ 14 odst. 2 písm. d) zákona), když správně mělo být uvedeno § 14 odst. 3 písm. d) zákona, avšak takovéto pochybení nemohlo vést soud ke zrušení napadeného rozhodnutí, když je zřejmé, že v daném případě jde o zjevnou písařskou chybu. Zrušení napadeného rozhodnutí z tohoto důvodu by dle soudu bylo zjevným přepjatým formalismem.

Závěrem soud uvádí, že nemohl shledat úspěšnou ani námitku žalobce, že mezi přestupky nebo kázeňskými pochybeními není přímá souvislost ve vztahu k jeho schopnosti ovlivnit utajované skutečnosti. Žalobce se touto námitkou mýlí s předmětem bezpečnostního řízení a zcela opomíjí skutečnost, že v rámci bezpečnostního řízení NBÚ hodnotí chování a jednání žalobce dle kritérií zákona, a v napadených rozhodnutích NBÚ i rozkladový orgán podrobně uvedly skutečnosti, z nichž jsou dovozovány u žalobce důvody o bezpečnostní nespolehlivosti podle ust. § 14 odst. 3 písm. d) zákona. Tyto důvody jsou jak v rozhodnutí NBÚ, tak v rozhodnutí ředitele NBÚ srozumitelně a podrobně uvedeny, stejně tak je v nich obsaženo, z jakých podkladů bylo vycházeno a jak byly tyto podklady hodnoceny.

S poukazem na shora uvedené důvody soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 8. října 2014

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.